

Η φήμη του Θησέα είχε απλωθεί παντού και το όνομά του ήταν σεβαστό. Στην χώρα των Λαπιθών, όμως, ο βασιλιάς Πειρίθους, νέος κι όμορφος κι αυτός κι εραστής της περιπέτειας, δεν μπορούσε να το χωνέψει πως ήταν αλήθεια όλα όσα λέγονταν για τον άρχοντα της Αθήνας. Ξεκίνησε να το διαπιστώσει. Στον Μαραθώνα, ο Πειρίθους είδε να βόσκουν ένα κοπάδι βόδια του Θησέα. Χωρίς να χάσει καιρό, τα έκλεψε κι έκατσε να δει, τι θα γίνει.

Όταν ο Θησέας έμαθε για την κλοπή, οργίστηκε κι έσπευσε να τιμωρήσει τον αυθάδη. Οι δυο άντρες στάθηκαν αντιμέτωποι, έτοιμοι να μονομαχήσουν. Εντυπωσιασμένος από το παράστημα του αντιπάλου του ο Πειρίθους έβαλε το σπαθί στη θήκη, άπλωσε το χέρι του και ρώτησε, τι χρωστάει για την ζημιά. Εντυπωσιασμένος κι ο Θησέας απάντησε πως το ζήτημα ήταν ασήμαντο και πως εκείνο που θα ήθελε ήταν να γίνουν φίλοι.

Πολύ γρήγορα οι δυο βασιλιάδες διαπίστωσαν πως ταίριαζαν σε πολλά. Ο ένας βοηθούσε τον άλλον στις ερωτοδουλειές τους κι ο Θησέας βρέθηκε στο πλάι του Πειρίθου, όταν στον γάμο του έγινε η μάχη με τους Κένταυρους.

Το θράσος τους έφτασε στο σημείο να στοιχηματίσουν, πώς θα γοητεύσουν δυο κόρες του Δία. Πρώτα έβαλαν στο μάτι την Ωραία Ελένη, κόρη του Δία και της Λήδας. Κατέβηκαν στη Λακωνία και την άρπαξαν, την ώρα που εκείνη, παιδούλα ακόμα, χόρευε στο ναό της Άρτεμης. Την κέρδισε ο Θησέας στον κλήρο και την έδωσε στη μάνα του την Αίθρα, να την κρύψει στις Αφίδνες.

Σειρά είχε ο Πειρίθους. Διάλεξε την κόρη του Δία και γυναίκα του θεού του Άδη, Περσεφώνη. Βρήκαν έναν τρόπο και κατέβηκαν στον Άδη, όπου ο Πλούτωνας έκανε πως δεν κατάλαβε. Τους έστρωσε το τραπέζι αλλά μόλις οι δυο αναιδείς επισκέπτες κάθισαν, τα καθίσματα τους αιχμαλώτισαν, ενώ φίδια κουλουριάστηκαν γύρω απ' τα πόδια τους. Ο θεός του Άδη έριξε τον Πειρίθου στον Κέρβερο, να τον φάει, και φυλάκισε τον Θησέα. Τον ελευθέρωσε αργότερα ο Ηρακλής, όταν κάποτε επισκέφτηκε το βασίλειο του Κάτω Κόσμου.

Και σ' αυτή την περίπτωση, βέβαια, κάποιοι άλλοι τα λένε αλλιώς. Μιλούν για ταξίδι στην Ήπειρο, όπου ο εκεί βασιλιάς νόμισε πως είχαν έρθει να ζητήσουν την κόρη του σε γάμο και

τους καλοδέχτηκε. Όταν κατάλαβε πως ναι μεν πήγαιναν για την κόρη του αλλά όχι με σκοπό τον γάμο, τους συνέλαβε. Ο Πειρίθους σκοτώθηκε, ενώ ο Θησέας ελευθερώθηκε έπειτα από παράκληση του Ηρακλή.

Όσο να γίνουν όλα αυτά, τα αδέρφια της ωραίας Ελένης, οι Διόσκουροι Κάστορας και Πολυδεύκης, βγήκαν να αναζητήσουν την αδελφή τους. Ο Μαραθώνας ήταν ήρωας της Αρκαδίας. Περνώντας από εκεί, οι Διόσκουροι συναντήθηκαν μαζί του. Προθυμοποιήθηκε να τους δείξει τον δρόμο. Με αυτόν οδηγό, έφτασαν στην Αθήνα. Ο Μαραθώνας αυτός είναι που έδωσε το όνομά του στην πόλη και στον κάμπο του Μαραθώνα. Υπήρχαν όμως άλλοι που συνέδεαν την ονομασία της περιοχής με τον Επωπέα. Ήταν γιος του Ποσειδώνα και αδελφός του Αιόλου, γενάρχη ελληνικών φύλων και ηρώων. Από τη Θεσσαλία, κατέβηκε στην Πελοπόννησο κι έγινε βασιλιάς της Σικυώνας. Όταν σκοτώθηκε, ο γιος του Μαραθώνας ή Μάραθος έφυγε από τη Σικυώνα και πήγε στην Αττική. Μετά τον θάνατό του, οι κάτοικοι της περιοχής ονόμασαν τον οικισμό τους και τον ευρύτερο κάμπο, Μαραθώνα.

Όπως κι αν έχει το ζήτημα, όταν οι Διόσκουροι έφτασαν στην Αθήνα, άρχισαν να ψάχνουν την Ελένη. Ο Αθηναίος ήρωας Ακάδημος ήταν αυτός που τους μαρτύρησε, πού θα τη βρουν. Οι Διόσκουροι βάδισαν εναντίον των Αφιδνών, πήραν την πόλη, ελευθέρωσαν την αδελφή τους και πήραν μαζί τους όμηρο την Αίθρα. Θα περνούσαν πολλά χρόνια ως την ημέρα που η Αίθρα θα ξανάβλεπε την Αθήνα. Ώσπου να την ανακαλύψουν, όμως, τ' αδέρφια της, η Ελένη είχε μείνει έγκυος. Γέννησε στο Άργος ένα κοριτσάκι και το άφησε στην αδερφή της Κλυταιμνήστρα να το μεγαλώσει. Είπαν πως το μωρό ήταν η Ιφιγένεια.

Τον ίδιο καιρό και με την απουσία του Θησέα στον Άδη, ο Μενεσθέας κατόρθωσε να πάρει την εξουσία της Αθήνας. Ήταν γιος του Πετεού κι αυτός γιος του Ορνέα που πατέρα είχε τον Ερεχθέα. Ούτε ο Ορνέας ούτε ο Πετεός μπόρεσαν να ζήσουν στην Αθήνα. Όμως, ο Μενεσθέας, με την βοήθεια των Διόσκουρων, μπόρεσε να διώξει τα παιδιά του Θησέα, τον Ακάμα και τον Δημοφώντα, που είχε αποκτήσει από την Φαίδρα.

Γυρίζοντας στην Αθήνα, ο ήρωας την βρήκε άνω κάτω. Οι Αθηναίοι γκρίνιαζαν για όλους και για όλα και μάλλον δεν τον ήθελαν πια για βασιλιά. Εκείνος τους παράτησε κι αποσύρθηκε στα κτήματά του, στη Σκύρο. Εκεί, ο βασιλιάς Λυκομήδης, τον οποίο ο Θησέας θεωρούσε φίλο, φοβήθηκε πως ο ήρωας θα του δημιουργούσε μπελάδες και, μόλις βρήκε ευκαιρία, τον γκρέμισε από έναν βράχο. Τον έθαψαν στο νησί. Με τον θάνατό του, η ηρωική εποχή πήρε τέλος. Είχε επέλθει η ώρα του ρεαλισμού.

Περίπου 800 χρόνια μετά την εποχή, στην οποία τοποθετείται ο θάνατός του, ο στρατηγός Κίμωνας ο Αθηναίος είπε πως εντόπισε στη Σκύρο τον τάφο, ξέθαψε τα κόκαλα και τα μετέφερε στην Αθήνα. Τα τοποθέτησαν στο σημείο, όπου κτίστηκε το Θησείο.

(τελευταία επεξεργασία, 1 Μαΐου 2021)